

De Praalbloem

Drie dagen en drie nachten zingen de kinderen van het dorpshoofd voor hun vader: van het moment dat de zon opgaat tot de maan hoog aan de hemel staat. Maar hij wordt niet wakker. Zijn ogen staren naar de wolken en de sterren hoog boven de bomen zonder ze te zien. Néné Leomé hurkt buiten de kring van zingende kinderen en zingt haar eigen lied in de oude taal, maar steeds zachter. Alsof ze er zelf niet meer in gelooft.

‘Hij wordt niet meer wakker, hè?’ vraagt Veria. Het is diep in de nacht. Om haar heen liggen Huli en Poem, de jongste zoontjes van het dorpshoofd, te slapen. Ze hebben zich schor gezongen en zijn zo moe dat ze niet meer wakker konden blijven. Néné Leomé antwoordt niet. Ze kijkt omhoog, naar de sterren. Ook haar geest lijkt heel ver weg te zijn.

‘Heeft iemand het weleens geprobeerd, dat medicijn te zoeken?’ wil Veria weten. De afgelopen dagen heeft ze voortdurend aan de Praalbloem lopen denken. Stel je voor dat die echt zou bestaan ...

Néné Leomé glimlacht triest. ‘O ja, iemand heeft het geprobeerd. Maar hij is nooit teruggekomen.’

Ze schudt haar hoofd en staart weer naar de sterren. ‘Toen ik net zo jong was als jij nu, vertelde Dadé Leomé me over de bloem die alle ziekten en wonden kan genezen. “Een klein plantje is het, Néné,” zei hij, “maar het straalt als de zon.

Elk bloemblaadje is een lichtstraal. Zo warm en helder dat het het licht terugbrengt in blinde ogen en de warmte in een dood lichaam. Wie het vindt, kan elke ziekte genezen. Maar het groeit maar op één plaats: op de Geestenberg, boven op een rots die de vorm heeft van een olifant.” En op een dag vertrok hij om het te zoeken. “Jij moet voor de mensen in het dorp zorgen tot ik terugkom,” zei hij tegen mij, “want ik ga een lange reis maken: voorbij het Koninkrijk van de Mieren, door de Vleermuisgrot, tot aan de andere kant van de Woedende Rivier en dan verder, voorbij het Fluistergras en de Dansende Nevel, naar de Geestenberg. Maar voor de regens komen, zal ik terug zijn. En dan heb ik de Praalbloem bij me.”

Néné Leomé schudt droevig haar hoofd. ‘De regens kwamen, maar Dadé Leomé niet. Ik heb gewacht en elk jaar als de regens kwamen weer gehoopt, tot ik zelf oud was. Toen mijn huid zo gerimpeld was als een oud stuk leer, wist ik dat hij nooit meer terug zou komen.’

‘Wat kan hem overkomen zijn?’ vraagt Veria fluisterend.

Néné Leomé’s verhaal lijkt bijna een sprookje, maar dan een sprookje dat echt is gebeurd.

‘De weg naar de Geestenberg is een lange, gevaarlijke weg,’ antwoordt Néné Leomé. ‘Overal loeren vijanden: grote en kleine, zichtbare en onzichtbare, in het licht en in het donker. Want de geesten willen op hun berg met rust gelaten worden en ze zullen er alles aan doen om indringers tegen te houden.’

Veria bijt nadenkend op haar lip. Een lange en gevaarlijke

reis maken om een medicijn te halen voor het dorpshoofd, dat is óók een heldendaad.

Misschien nog wel een grotere heldendaad dan een leeuw vangen. Zou ze het durven?

Ik durf in elk geval op weg te gaan, denkt Veria. En ik durf meer dan ik denk, dat heeft Néné Leomé tegen me gezegd. Ze kijkt naar de sterrenhemel. Er is nog geen rode gloed te zien. Het zal nog een tijd duren voor de zon opkomt en de mensen in het dorp wakker worden. Genoeg tijd om het woud in te trekken en ver weg te zijn voordat haar ouders en Romba zullen ontdekken dat ze weg is ...

Veria doet net of ze moet gapen. Ze wrijft in haar ogen en gaat naast Huli en Poem liggen.

‘Kind, heb je zo’n slaap?’ vraagt Néné Leomé. ‘Ga maar naar je eigen hut; dat is beter dan hier op de grond slapen.’

Veria knikt dankbaar. Ze heeft er een hekel aan om Néné Leomé te bedriegen, maar ze wil haar niet vertellen wat ze echt van plan is. Misschien zal Néné Leomé haar laten gaan. Of zal ze haar zelfs helpen, zoals bij de Welpenceremonie. Maar als dat niet zo is, zal het veel tijd kosten om haar over te halen en tijd verspillen wil ze niet.

Gapend sloft Veria weg, tot Néné Leomé haar niet meer kan zien. Dan rent ze zo snel en zacht als ze kan naar de hut van haar ouders. Bij de ingang luistert ze of iedereen slaapt. Ze hoort de lichte ademhaling van haar moeder, het zware gesnurk van Romba en het nog zwaardere gesnurk van haar vader. Stil en stiekem als een slang gaat Veria de hut binnen.

Op de tast vindt ze wat ze zoekt: Romba's kapmes, haar eigen pijl-en-boog, wat vruchten en paddenstoelen, een mand en de vuurstenen van haar moeder. Ze verzamelt alles wat ze nodig heeft om te kunnen jagen en eten. En om zich te kunnen verdedigen als dat moet. Op haar tenen sluipt ze de hut uit.

'Tot ziens,' fluistert ze tegen haar vader en moeder. Hopelijk horen ze het in hun dromen. 'En tot ziens, Romba. Als ik terugkom, mag je mij je leeuwentand geven.'

Als ik terugkom, denkt Veria. Het bospad van rode aarde dat ze overdag zo vaak gevolgd heeft, verdwijnt als een donkere tunnel in een muur van bomen. Wie weet wat er daar in het duister op haar loert ...

Ze klemt het kapmes stevig in haar hand. Hopelijk helpt het ook tegen geesten.

Het woud ligt donker en doodstil op het opgaan van de zon te wachten. Tastend, stapje voor stapje, loopt Veria het pad af. Op een paar dunne straaltjes maanlicht na, die tussen de takken door vallen, is er geen enkel licht. Veria moet op haar oren vertrouwen. Behalve een paar insecten die tussen de bladeren ritselen, zoemen en piepen, hoort ze niets. Of toch? Veria blijft staan en luistert scherp. Ze hoort de insecten en het geruis van het bloed in haar oren. En een zacht geritsel achter haar ... dat steeds dichterbij komt. Veria pakt haar boog. In het donker zal ze nooit kunnen richten, maar misschien dat het geluid van een vliegende pijl het dier zal afschrikken. Wat het ook is ...

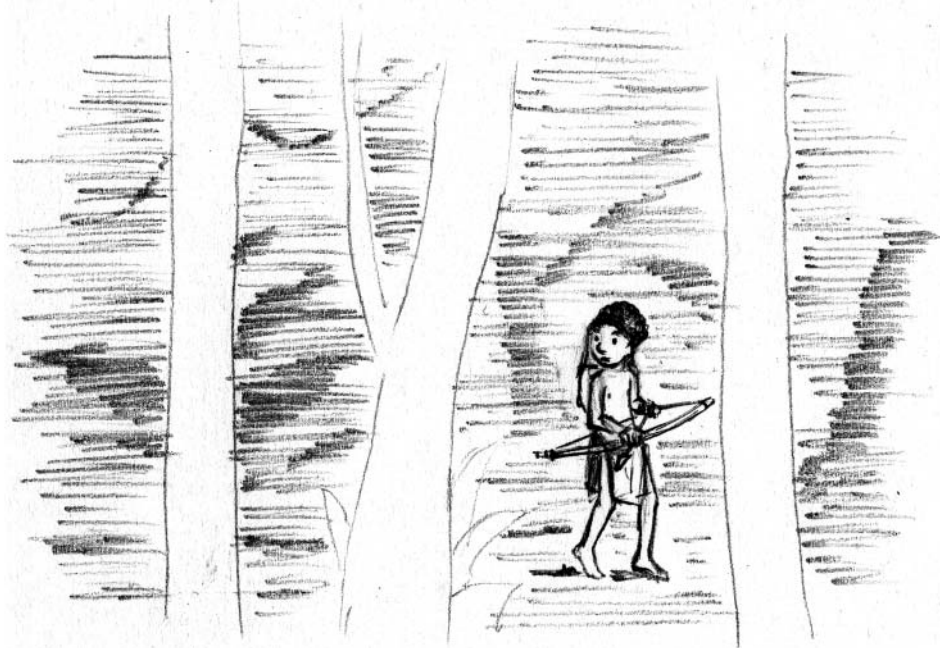
Het geritsel komt dichterbij. Het is een dier dat sluipt, maar toch haast heeft. Snel en zacht zet het zijn poten neer. Stap. Stap. Twee poten. Geen vier. Is het een aap? Een grote vogel? Een mens? Of misschien een geest?

Het komt steeds dichterbij.

Het weet dat ik hier ben, denkt Veria. Het zoekt mij.

Zo stil als ze kan, loopt ze achteruit, tot ze bij het struikgewas komt. Ze verstopt zich onder een hoge, groene plant met bladeren die bijna even groot zijn als zij zelf.

Als ze haar achtervolger ziet voor hij haar ziet, kan ze hem misschien overheersen.

Hij is heel dichtbij. Veria hoort niet alleen zijn voetstappen, maar ook zijn ademhaling.

Ze legt een pijl op haar boog en spant de pees. Haar achtervolger is nu zo dichtbij dat ze hem kan ruiken. Hij ruikt naar zweet en naar een bekende geur

‘HAAAAAAAA!’ Met een grote schreeuw springt Veria uit het struikgewas. Haar pijl suist door de lucht. Er klinkt een gil. Met een zware plof valt haar achtervolger op de grond. In twee tellen is Veria bij hem. Ze heft haar kapmes om hem zijn kop af te hakken, als het nodig is.

‘Veria, nee!’ schreeuwt een bekende stem. ‘Ik ben het! *Ik!*’ Veria laat haar mes zakken. Ze strekt haar hand uit. Onder haar vingertoppen voelt ze een bekend gezicht. Het is Romba!